

ett svalkande bad och sedan följa oss utmed stranden. Jag skall längre fram berätta om ett prov på stor rådhighet han lade i dagen vid ett för en hund ganska komplicerat tillfälle.

Emellertid hade vår första dag på den nyuppståndna, historiska floden nått sitt slut. Jag var glad och tacksam över att — efter Norins förtjänstfulla rekognoscering vid vänstra stranden och Ambolts noggranna astronomiska och geodetiska observationer — vara den förste som kartlade *hela* flodloppet och med egna ögon konstaterade att mina förutsägelser 1901 verkligen slagit in. Jag hade därför en viss känsla av att Kum-daria var *min* flod både genom torrt och vått. Det var nästan högtidligt att följa dess grumliga vattenväg inåt denna öken, som jag för 34 år sedan varit nog lycklig att erövra. Våra kanoter gled över mina egna kamelers spår i den stiglösa flodbädden. De hade visserligen blivit utplånade av 34 vårars hårda östansstormar, men det var dock här, just här, i denna samma bädd som min karavan dragit fram i mars år 1900. Varje dag skulle nu medföra sin spänning. Skulle det lyckas att med kanoterna framtränga ända till flodens slut? Eller skulle olyckskorparna få rätt och ett obehagligt: här skola dina stolta böljor lägga sig — resa sig i vår väg?

Himlen klarnar upp mot natten och de eviga stjärnorna tindra över vårt läger. Från köksdepartementets och roddarnas eldar stiger röken upp mot dem och omkring oss utbreder den tysta öknen sin gåtfulla oändlighet.